

προσθήκη της καμαρωτής στέγης, βαθμηδόν αποσβεννύμενοι εις τὴν ἀρχικὴν. Ἐξ αἰτίας τῶν προσθηκῶν ἡ καμάρα τοῦ ἱεροῦ ἐμφανίζει τώρα τομὴν ὀξυκορύφου τόξου. Ὑπὸ τὰ πεσόντα ἀσβεστοκονιάματα, κατὰ τὸ δυτικὸν ἡμισυ τοῦ ναοῦ καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου, διακρίνονται λείψανα τοιχογραφιῶν (Πίν. 670 β). Ἀριστερὰ εἰκονίζονται ὡσεὶ στρατιῶται, εἰς τὸ μέσον δύο μορφαι καὶ δεξιὰ ἄλλη βαδίζουσα πρὸς αὐτάς, ἔχουσα βραχὺ τὸ ἔνδυμα, μὴ ἐξικνούμενον μέχρι τῶν γονάτων. Κατωτέρω, μεταξὺ τοῦ Δ. τοίχου καὶ τοῦ Β. ψευδοπεσσοῦ, ἐπὶ τμήματος τοιχογραφίας, χάραγμα, μὲ τὴν χρονολογίαν 1468.

Ἐπομένως αἱ τοιχογραφίαι εἶναι παλαιότεραι, ἀναγόμεναι μᾶλλον εἰς τοὺς ἐσχάτους βυζαντινοὺς χρόνους.

N. B. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

\*

#### ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΕΑΣ

Ἐκ τῶν εἰκόνων τῶν καταγραφεισῶν εἰς Κέαν, μόνον αἱ χρονολογημέναι ἀξίζουν νὰ σημειωθοῦν ὡς δείγματα μεταβυζαντινῆς ζωγραφικῆς.

Ἡ παλαιότερα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τὸ τέμπλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος εἰς τὴν Χώραν.

Ὁ Ἅγιος εἰκονίζεται ὀρθιος καὶ κατ' ἐνώπιον. Εὐλογεῖ καὶ κρατεῖ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἀνεπτυγμένον πρὸς τὰ ἄνω εἰλητάριον. Φέρει βαθυπρασινὴν μυλῶτην καὶ καστανόχρουν ἱμάτιον. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνης ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἐντὸς ὀρθογωνίων πλαισίων, σκηναὶ ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἁγίου. Κάτωθεν τοῦ εἰληταρίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *Δέσις Ἀντωνίου Σκορδίλη κ(αί) Μοσκοῦ Χοματιανοῦ*. Ἡ χρονολογία κάτωθεν τῆς ἀποκεφαλίσσεως (1706). Ἀντώνιον Σκορδίλην, ζωγράφον, ἀπαντῶμεν εἰς μίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ τέμπλον τῆς Παναγίας Καστριανῆς. Ὁ Χριστὸς εἰκονίζεται ἐνθρονος εἰς τὸν τύπον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως. Εὐλογεῖ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας καὶ φορεῖ καστανοκίτρινον σάκκον μὲ μελανοὺς σταυροὺς καὶ κυανόλευκον ὠμοφόριον. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ θρόνου τὰ σύμβολα τῶν Εὐαγγελιστῶν. Ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του ἀνοικτὸν Εὐαγγέλιον *Δεῦτε πρὸς με...* Ὁ προπλασμός εἰς τὰ γυνὰ μέρη ἔχει χρῶμα φαιὸν καὶ ἡ φωτεινότερα ἐπιδερμὶς ρόδινον μὲ λευκάς, λεπτάς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι τονίζουν τὰ φῶτα. Κάτω ἀριστερὰ ἡ ὑπογραφή τοῦ ζωγράφου καὶ ἡ χρονολογία: *Χεῖρ Ἀντωνίου Ἱερῆως / Σκορδίλη 1708*. Δεξιώτερον: *Δέσις Γιανακοῦ Μαρακάρη*.

68

Τὸν αὐτὸν ζωγράφον εὐρίσκομεν καὶ εἰς μίαν Σταύρωσιν εἰς τὸν Ἅγιον Ταξιάρχην, μικρὸν μονόκλιτον, ἐπιπεδόστεγον, μεταβυζαντινὸν ἐκκλησίδιον. Ἐχει διαστάσεις 0,59 x 0,85 μ. καὶ κρέμαται εἰς τὸν τοῖχον.

Εἰκονίζεται ὁ Χριστὸς ἐσταυρωμένος μεταξὺ δύο ληστῶν. Ἀριστερὰ κάτω ἡ Παναγία μὲ τρεῖς μυροφόρους, δεξιὰ τρεῖς στρατιῶται καὶ ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν καὶ τὴν ἄλλην τοῦ σταυροῦ οἱ δύο γνωστοὶ στρατιῶται μὲ τὴν λόγχην καὶ τὸν σπόγγον. Ὅπισθεν ἀρχιτεκτονήματα. Ἀνωθεν τοῦ σταυροῦ ὁ ἥλιος καὶ ἡ «σελήνη». Κάτω δεξιὰ ἡ ἐπιγραφή: *Χεῖρ Ἀντωνίου Ἱερῆως Σκορδίλη καὶ ἀριστερὰ: 1708 Δέσις Παρθενίου ἱερομονάχου*. Ὁ προπλασμός εἶναι καστανόχρουν, σιτόχρουν ἡ φωτισμένη ἐπιδερμὶς καὶ τριγωνικὰ τὰ λευκὰ φῶτα.

Ἀντόνιος (sic) Σκορδίλης εἶναι καὶ ὁ ζωγράφος ποῦ ὑπογράφει *τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπου* εἰς τὸ τέμπλον τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ. Ὁ Ἅγιος εἰκονίζεται ἐνθρονος, εὐλογεῖ καὶ κρατεῖ τὸ Εὐαγγέλιον. Φορεῖ χρυσοπράσινον στιχάριον, χρυσέρυθρον φαλδόνιον, ἐπιτραχήλιον καὶ ἐπιγονάτιον. Γύρω σκηναὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν του 1) *ποὺ ἐνταφιάζουν τὸν ἅγιον* 2) *ποὺ χαλίνωσαν τὸν ἅγιον* 3) *ποὺ ἡάτρειε τὸν δαιμονισμένον* 4) *ποὺ σουβλίζουν τὸν ἅγιον* 5) *ποὺ ἐκάθισαν τὸν ἅγιον στὸ ἄλλογο* 6) *κρίσις τοῦ βασιλέως*. Αἱ διαστάσεις τῆς εἰκόνος 0,565 x 0,775 μ. 1753 Δέσις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ *Μιχαλάκη Κάρλου καὶ τῆς συμβίας καὶ τῶν τέκνων. Χεῖρ Ἀντωνίου Σκορδίλη*.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ταξιάρχην τῆς Χώρας ἐπανευρίσκομεν τὸν Ἀντώνιον Σκορδίλην, ζωγράφον τῆς εἰκόνης τοῦ Ταξιάρχου, ἡ ὁποία κρέμαται εἰς τὸν τοῖχον. Ὁ Ἀρχάγγελος εἰκονίζεται ὀρθιος, κατ' ἐνώπιον καὶ κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ρομφαίαν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ζυγόν.

Κάτω ἀριστερὰ: *ἁγνὴ Χεῖρ Ἀντωνίου Σκορδίλη*. Δεξιώτερον: *Δέσις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς σιβῆας καὶ τὸν τέκνον*.

Γύρω σκηναὶ ἀπὸ τὸ Συναξάρι τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντώνιος Σκορδίλης γνωρίζομεν δύο ζωγράφους (βλ. Δ. Σισιλιάνου, Ἑλληνες Ἀγιογράφοι μετὰ τὴν Ἀλωσιν, Ἀθήναι 1935, σ. 192), τὸν Ἀντώνιον Σκορδίλην Ἀναγνώστην καὶ τὸν Ἀντώνιον ἱερέα Σκορδίλην. Περί τοῦ πρώτου οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν.

Μὲ τὸν ἱερέα ὅμως Ἀντώνιον Σκορδίλην πρέπει νὰ σχετισθῇ ὁ ἰδικός μας Ἀντώνιος ἱερεὺς Σκορδίλης, ὁ ὑπογράφων τὴν εἰκόνα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Παναγίας τῆς Καστριανῆς καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Ταξιάρχου. Τοῦ γνωστοῦ ἱερέως Ἀντωνίου Σκορδίλη κατὰ τὸν Γεώργ. Λαμπάκην (Περιηγήσεις ἡμῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα

καί αἱ σπουδαιότεραι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡμῶν παρατηρήσεις, Δελτίον Χ.Α.Ε. Α' Ἀθῆναι 1892, σ. 101) ἔχομεν τὰς ἀγιογραφίας εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Σικίνου, αἵτινες φέρουν τὴν χρονολογίαν 1697.

Οὐδὲν ἐμποδίζει τὴν ταύτισιν τῶν δύο ζωγράφων. Ὑπογράφουν καὶ οἱ δύο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶναι καὶ οἱ δύο ἱερεῖς, αἱ δὲ χρονολογίαι τῶν ἔργων τῶν προσεγγίζουν. 1708 εἶναι ἡ χρονολογία τῶν εἰκόνων τῆς Κέας μὲ τὴν ὑπογραφὴν: *Χεῖρ Ἀντωνίου ἱερέως Σκορδίλη*, 1697 ἡ χρονολογία κατὰ τὸν Λαμπάκην τῶν ἀγιογραφιῶν τῆς Σικίνου.

Εἶναι ὁμως δύσκολον, ἂν ὄχι ἀπίθανον, νὰ τὸν συσχετίσωμεν μὲ τὸν ζωγράφον (Ἀντώνιον ἐπίσης Σκορδίλην) τῶν εἰκόνων τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπου καὶ τοῦ Ταξιάρχου, μὲ τὴν χρονολογίαν 1752, 1753. Ἐὰν ἐδεχόμεθα, ὅτι καὶ αὗται αἱ εἰκόνες εἶναι ἔργα τοῦ ἰδίου ζωγράφου, θὰ εἴχομεν μίαν καλλιτεχνικὴν δραστηριότητα πεντήκοντα ἔξ χρόνων περίπου. Τοῦτο, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον — ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὸν Τζάνε καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν δραστηριότητά του τῶν πεντήκοντα τριῶν χρόνων (βλ. Ν. Β. Δρανδάκη, Ὁ Ἑμμ. Τζάνες Μπουνιαλῆς, Ἀθῆναι 1962, σ. 5), εἶναι ἐν τούτοις σπάνιον.

Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ δύο διαφορετικῶν ζωγράφων τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Τὸ θέμα τελικῶς θὰ διευκρινισθῇ διὰ τῆς συγκρίσεως τῆς τεχνολογίας τῶν δύο, ὡς ὑποτίθεται, ζωγράφων.

Μὲ τὴν ὑπογραφὴν *Χεῖρ Ἑμμανουὴλ ἱερέως* καὶ τὴν χρονολογίαν 1720 ἔχομεν τὴν εἰκόνα τοῦ *Χριστοῦ Παντοκράτορος* εἰς τὸ τέμπλον τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος τῆς Χώρας. ἔχει διαστάσεις 0,59 x 0,89 μ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἔνθρονος, εὐλογεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ Εὐαγγέλιον. Ὁ προπλάσμος εἰς τὰ γυνὰ μέρη εἶναι χρώματος καστανοῦ καὶ ἡ ἐπιδερμὶς ὑποροδίνου. Λευκαὶ ψιμυθιαὶ τονίζουν τὰ φῶτα.

Χρονολογημένας εἰκόνας ἔχομεν καὶ εἰς τὸν μικρὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τῆς Χώρας.

1) *Χριστὸς Ζωοδότης*. ἔχει διαστάσεις 0,825 x 0,61 μ. Εἶναι ἔνθρονος, εὐλογεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ Εὐαγγέλιον. Τὰ τέσσαρα σύμβολα τῶν Εὐαγγελιστῶν πλαισιώνουν τὴν μορφήν. Ὀλίγον χαμηλότερον ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὤμων, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, « ἄγγελος » καὶ « ἀετός », κάτω δὲ εἰς τὴν βάσιν τοῦ θρόνου « βοὺς » καὶ « λέων ».

Ὁ Χριστὸς φορεῖ χιτῶνα ἐρυθρωπῆς ὡχρας μὲ λευκοφαίους φωτεινὰς πτυχὰς καὶ ἱμάτιον ἀπὸ μέλανος μέχρις ἀμαυροῦ. Κάθεται ἐπὶ προσκεφαλίου ζωγραφισθέντος διὰ κινναβάρεως.

Τὸ πλάσιμον γίνεται μὲ ἐλαιοπράσινον βαθύχρωμον προπλάσμον, ὀλίγον φωτεινότεραν ὡχραν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν ὁποίαν ἐπιτυγχάνει μὲ ὑπόνοιαν ἐρυθροῦ καὶ τέλος μὲ λευκοφαία φῶτα, τονιζόμενα ἀπὸ ἀχνὰς λευκοφαίους ψιμυθιάς.

Ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ, γνωστὸς εἰκονογραφικὸς τύπος εἰς τὴν μεταβυζαντινὴν ζωγραφικὴν, μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ ὕφους εἶναι μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς σοβαρᾶς κρητικῆς τέχνης. Ἀλλ' αἱ ἄνευ ὀργανώσεως χρυσοκονδυλιαὶ εἰς τὸ ἱμάτιον, τὰ ἄσχημα πλάσματα πόδια, ὁ μανιερισμὸς εἰς τὰς τελείως γεωμετρικὰς πτυχὰς τοῦ χιτῶνος, κάνουν τὴν ζωγραφικὴν τῆς εἰκόνος συνεπῇ μὲ τὴν ἐποχὴν τῆς (1765), εἰς τὴν ὁποίαν παρατηροῦμεν συνεχῇ καὶ σταθερὰν κάμψιν τῆς μεταβυζαντινῆς ζωγραφικῆς (Πί ν. 671 α).

Κάτω δεξιὰ, ἡ ἐπιγραφή μὲ τὴν χρονολογίαν: *Δέσεις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Ἡοάνη καὶ Πέτρον καὶ Μαργαρίτας 1765*.

2) *Μεταμόρφωσις*. Τὸν κάθετον κεντρικὸν ἀξονα τῆς εἰκόνος σχηματίζει ὁ Χριστὸς « ἐν δόξῃ ». Εὐλογεῖ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας. Φορεῖ κίτρινον χιτῶνα καὶ πράσινον ἱμάτιον. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ σχηματοποιημένοι βράχοι. Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Μωϋσῆς πλαισιώνουν τὸν Χριστὸν καὶ σχηματίζουν τὴν κεντρικὴν σκηνὴν τῆς Μεταμορφώσεως. Χαμηλότερον εἰς τὰς κλιτῆς τοῦ δρους ἀριστερὰ, ὁ Χριστὸς ἀναβαίνει μὲ τοὺς τρεῖς μαθητάς του (Μάρκ. F2 *Καὶ μετὰ ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους*) καὶ δεξιὰ καταβαίνει.

Κάτω κατὰπληκτοι, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος εἰς τὰς γνωστὰς στάσεις φόβου καὶ θαυμασμοῦ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΣΤΑΥΡΙΝΟΥ-ΜΠΑΛΤΟΓΙΑΝΝΗ

\*

## ΜΗΛΟΣ

Ἐπωφεληθεὶς ὁ Ἐφορος μεταβάσεώς του δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας εἰς Μῆλον ἐπεσκέφθη ναοὺς τῆς νήσου καὶ κατέγραψεν εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων μνημονεύονται αἱ σπουδαιότεραι. Σημειωτέον ὅτι φωτογραφίας εἰκόνων τῆς Μήλου ἐδημοσίευσεν παλαιότερον ὁ Ἰωσήφ Χατζιδάκης<sup>1</sup> καὶ προσφάτως ὁ Ζαφείριος Βῆος<sup>2</sup>.

1. Ἡ ἱστορία τῆς νήσου Μήλου, ἐν Ἀθῆναις 1927, εἰκόνα μετὰ τῶν σ. 202 - 203, καὶ εἰκόνας τῶν σ. 225, 227, 233, 235 καὶ 297.

2. Ναοὶ καὶ ναὸδρια τῆς Μήλου, Ἀθῆναι 1964, φωτογρ. 44, 47, 49, 50, 52, 54, 83, 116, 121, 141, 162, 165, 186, 187, 188, 190, 198, 199, 201, 206, 218.





α. Χώρα Κέας. Είκων Ζωοδότου (1765) εις ναόν Μεταμορφώσεως, β. Μήλος. Λεπτομέρεια της 'Αποκαθλώσεως εις Ἁγίαν Τριάδα Ἀδάμαντος